

Sygnatura akt VII W 346/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w (...) Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Radzikowska - Jędrusiak

Protokolant: stażysta Katarzyna Wlazlik

w obecności oskarżyciela publicznego Komendy Powiatowej Policji w P. J. O.

po rozpoznaniu dnia 4 października 2018 r.

sprawy M. K.

syna R. J. z domu L.,

urodzonego (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 września 2017 r. W dniu 21 września 2017 r. około godziny 16:34 na drodze ekspresowej (...) gm. B. kierunek S.- G. prowadząc samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) jechał z prędkością 174 km/h czym przekroczył dozwoloną prędkość o 54 km/h w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 120 km/h,

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za wykroczenie te na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych ,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.119 kpow, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, tj. 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem wydatków i 50 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII W 346/17

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2017 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. G. G. oraz M. L. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na drodze ekspresowej (...). Ww. poruszali się samochodem osobowym marki F. (...), na wyposażeniu którego znajdował się wideorejestrator służący do utrwalania zapisu obrazu i pomiaru prędkości poruszających się pojazdów. Urządzenie posiadało świadectwo legalizacji ważne do 30 kwietnia 2018 roku. Zadaniem policjantów była kontrola prędkości poruszających się na trasie samochodów.

Dowód: zeznania świadka G. G. k. 10-11, 62,

świadectwo legalizacji k. 5,

W ramach wcześniej uzgodnionego pomiędzy funkcjonariuszami zakresu zadań M. L. kierował pojazdem, natomiast G. G. był odpowiedzialny za obsługę wideorejestratora. Około godziny 16.34 funkcjonariusze policji poruszali się

po drodze ekspresowej (...) , gmina B. w kierunku S. – G.. W pewnej chwili zauważyli poruszający się ze znaczną prędkością samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W związku z powyższym, podjęli zamiar dokonania kontroli prędkości ww. pojazdu. W tym celu zjechali na lewy pas ruchu, którym poruszał się samochód marki M.. Następnie po osiągnięciu prędkości kontrolowanego samochodu, G. G. za pomocą prędkościomierza kontrolnego P. dokonał weryfikacji prędkości jadącego przed nimi pojazdu na odcinku 100 metrów. Urządzenie pomiarowe wykazało, iż kierujący pojazdem marki M. (...) poruszał się z prędkością 174 km/h, przy dozwolonej prędkości 120 km/h, obowiązującej na drodze ekspresowej.

Dowód: zeznania świadka G. G. k. 10-11, 62,

świadczenie legalizacji k. 5,

protokół oględzin rzecz k. 13, 62v wraz z płytą CD

Wobec ujawnienia popełnienia przez kierującego wykroczenia drogowego , patrol policji nakazał kierowcy zatrzymanie samochodu celem przeprowadzenia kontroli drogowej. W następstwie podjętych czynności okazało się, że kierującym samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był M. K.. Jego pasażerem siedzącym z przodu pojazdu była M. B..

Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 17-19, 61

zeznania świadka G. G. k. 10-11, 62,

zeznania świadka M. B. k. 24-25,

Funkcjonariusz policji G. G. w związku z popełnionym wykroczeniem nałożył na M. K. mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych oraz przypisał 10 punktów karnych. Kierujący odmówił przyjęcia mandatu.

Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 17-19, 61 – 62,

zeznania świadka G. G. k. 10-11, 62,

M. K. ma 54 lata. Zdobył wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest mechanikiem. Obecnie pracuje jako przedstawiciel handlowy z dochodem miesięcznym w wysokości 1000 złotych. Rozwiedzony. Na utrzymaniu dziecko w wieku 12 lat. Właściciel domu jednorodzinnego. Nie karany. Według oświadczenia nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Na dzień 21 września 2017 roku mężczyzna miał 20 punktów karnych za przewinienia drogowe.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 61-62,

Na etapie czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że jadąc drogą (...) był przekonany, że dopuszczalna prędkość na ww. odcinku wynosiła 140 km/h. Wyprzedzając ciężarówkę zauważył, że z tyłu za nim szybko zbliża się pojazd oznakowany, aby uniknąć kolizji przyspieszył i wyprzedził pojazdy ciężarowe i zjechał na prawy pas. Następnie zatrzymał się do kontroli drogowej (k. 17-19). W toku rozprawy M. K. także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, że faktycznie poruszał się trasą wskazaną w zarzucie. Kiedy był na lewym pasie ruchu zauważył w lusterku wstecznym, że z dużą prędkością zbliża się do niego pojazd. Jego prędkość była dużo większa niż prowadzonego przez niego auta. Zważywszy na tę sytuację przyspieszył, żeby nie doprowadzić do kolizji, bo z doświadczenia wie, że takim kierowcom trzeba ustąpić. Po przyspieszeniu wyprzedził ciężarówkę i zjechał na prawy pas. Wtedy zauważył włączone sygnały błyskowe. Wobec powyższego w dogodnym miejscu zjechał na pobocze i został poddany przez policjantów kontroli drogowej. Wyjaśnił, że w momencie wyprzedzania ciężarówek mógł mieć prędkość około 110 km/h. W momencie przyspieszenia mógł mieć prędkość 120-130 km/h. Na moment zdarzenia miał aktywnych 20 punktów karnych (61-62).

Przechodząc w dalszej części do oceny materiału dowodowego sprawy wskazać należy, iż sąd dał wiarę tej części wyjaśnień obwinionego w której wskazał, że w dniu 21 września 2017 roku kierował samochodem marki M., poruszał się drogą (...) z kierunku S. – G., jego pasażerem była M. B. oraz że został zatrzymany do kontroli drogowej w następstwie, której funkcjonariusz policji nałożył na niego mandat karny za przekroczenie prędkości, a on odmówił jego przyjęcia. W powyższym zakresie jego twierdzenia korespondowały z całokształtem materiału dowodowego sprawy, w szczególności z zeznaniami świadków G. G., M. B., a także z zapisem nagrania z wideorejestratora.

Sąd odmówił natomiast przymiotu wiarygodności tym wyjaśnieniom obwinionego, w których zanegował fakt poruszania się przez niego drogą (...) z prędkością 174 km/h oraz tego, że kierujący radiowozem policyjnym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa na drodze poprzez dojazd do samochodu marki M. na bliską odległość, co wyzwoлиło w obwinionym manewr obronny w postaci przyspieszenia swojego pojazdu celem uniknięcia uderzenia, a nadto że pomiar prędkości był wykonany wadliwie. W wyżej zaprezentowanym zakresie oświadczenia procesowe M. K. pozostawały w rażącej sprzeczności z zasługującymi na wiarę - z niżej wskazanymi względów - zeznaniami świadka G. G., a także z zapisem nagrania z wideorejestratora.

Rozwijając bliżej tę kwestię wskazać należy, iż świadek G. G. zaprzeczył jakoby bezpośrednio przed rozpoczęciem pomiaru prędkości pojazdu prowadzonego przez M. K. radiowóz miał zbliżyć się do samochodu marki M. na bliską odległość i spowodować tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd dał wiarę tym twierdzeniom świadka albowiem jako osoba obca dla obwinionego nie miał żadnego interesu, by przedstawiać zajście w sposób odmienny od jego faktycznego przebiegu. Poza tym jego narracja znalazła odzwierciedlenie w zapisie nagrania obrazującego przejazd pojazdu marki M. należącego do obwinionego. Ten obiektywny, a tym samym miarodajny dowód nie potwierdził faktu, jakoby radiowóz w jakiegokolwiek fazie nagrania zbliżył się do pojazdu kierowanego przez obwinionego na niebezpieczną odległość. Ww. dowód w postaci nagrania z wideorejestratora wykazał również z jaką prędkością poruszał się obwiniony pojazdem bezpośrednio przed zatrzymaniem. Jego prędkość wyniosła 174 km/h. Sąd nie dopatrywał się żadnych nieprawidłowości w dokonywaniu pomiaru prędkości samochodu prowadzonego przez M. K.. Na dystansie 100 metrów, na którym był wykonywany pomiar prędkości, prędkość radiowozu była zrównana z prędkością samochodu obwinionego. W tym czasie samochód policyjny zachowywał stałą odległość od pojazdu kontrolowanego. Z tych też względów zarówno zeznanie funkcjonariusza policji jak i zapis nagrania stały się podstawą poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Zeznania świadka M. B. sąd uznał za wiarygodne aczkolwiek nie miały one większego znaczenia dla poczynionych w sprawie ustaleń. Osoba ta nie posiadała żadnej miarodajnej wiedzy odnośnie prędkości z jaką miał się poruszać samochód kierowany przez obwinionego bezpośrednio przed jego zatrzymaniem.

Nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności dokumenty zgromadzone w sprawie i ujawnione na rozprawie głównej w postaci notatki służbowej, świadectwa legalizacji, protokołu oględzin nagrania. Dowody te nie były przez strony kwestionowane dlatego też stały się podstawą poczynionych powyżej ustaleń.

Z tych względów należało uznać, iż M. K. w dniu 21 września 2017 roku około godz. 16.34 na drodze ekspresowej (...) gm. B. kierunek S. – G. prowadząc samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) jechał z prędkością 174 km/h, czym przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 54 km/h w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 120 km/h, czym wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 92 a kw.

M. K. dopuścił się czynu przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie niezabudowanym o ponad 50 km/h. Kierował pojazdem po drodze o stosunkowo dużym natężeniu ruchu, na której odnotowuje się znaczną ilość wypadków i kolizji drogowych. Przewoził przy tym pasażera Z tych względów należało przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości jego czynu był wyższy od znikomego.

W sprawie nie zaszyły żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu bądź winę obwinionego. W związku z tym należało przypisać mu winę w zakresie popełnionego czynu.

Na niekorzyść obwinionego Sąd poczytał prędkość z jaką poruszał się obwiniony, porę roku i dnia, a także charakter i właściwości trasy którą przemierzał. Na korzyść M. K. sąd poczytał jego dotychczasową niekaralność.

Wymierzając karę obwinionemu sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 §1 i 2 k.w. Powyższe okoliczności uzasadniają wymierzenie kary grzywny w orzeczonym rozmiarze, która w ocenie Sądu będzie adekwatna do stopnia winy obwinionego i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a także osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec ukaranego i zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z tych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów znalazło uzasadnienie w treści art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Z tych względów orzeczono jak w punkcie II wyroku.